

Universul Literar

Director: STELIAN POPESCU

REDACȚIA:

No. 11, Str. Brezoianu, No. 11

ABONAMENT:

= Lei 10 Anual =

ADMINISTRAȚIA:

No. 11, Str. Brezoianu, No. 11

GHEORGHE SCHELETI

Înainte de compozitorilor de azi, căci astăzi înnumăram și noi câțiva compozitori, înaintea chiar de Muzicescu și Wachmann, am avut un compozitor de seamă, cel dintâi compozitor român: Gheorghe Scheletî.

Temperament muzical remarcabil, opera lui merită o rememorare, fir-ar măcar ca o contribuție la istoricul artei muzicale române.

Era născut la 1873 dintr-o familie boierească din Iași. De mic copil simțise o înclinație deosebită pentru muzică, așa că la 14 ani era, alături de dascălul lui, profesorul Schwarzenberg, cel mai bun pianist al Iașului și vestea despre precocitatea lui talentată, răspândită în toată Moldova, de pe unde veneau familii boierești cunoscute să-l auză.

Îndrumătorii lui au fost pe de o parte mama, o italiancă pasionată de muzică, cu o cultură solidă dobândită în Italia și care concerta adesea în aristocrația Iașului, iar pe de altă parte, Schwarzenberg, dascălul lui, diplomat al Conservatorului din Leipzig care zicea despre elev că va fi gloria bătrânețelor lui.

După ce acești doi dascăli n-au mai avut ce să învețe pe elevul lor, Scheletî pleacă în străinătate, cutreeră toată Europa, prinde meșteșugul tuturor marilor maestri ai timpului din Italia, Franța și Germania și, stăpân pe toate tainele divinei arte, se înapoiază în țară, unde ca toți feciorii de boieri de pe atunci, intră în armată. Aci ispravă multă nu face, îndrăgostit cum era de muzică, și ca maior, renunță la ostire și se consacră cu desăvârșire numai artei favorite.

Pește puțin îl găsim profesor de piano la Conservatorul din Iași și profesor particular de piano și armonie.

A fost unul dintre cei dintâi interpreți ai lui Chopin la noi și cine a avut fericirea să îl audă interpretând această muzică, poate atesta focul sa-

xecutorului, iar nu în mecanismul instrumentului.

Gheorghe Scheletî a scris mult, dar a publicat puțin, așa că ar fi o datorie din partea

toate în stilul pur național, păstrând caracterul doinei sau adăpate la această esență: *Răznița*, o compoziție foarte originală și aproape necunoscută, nefiind publicată; multe valsuri admirabile, parte din ele publicate, precum *Iluziuni pierdute*, *Suspiniul Carpaților*, *Valurile*, *Aurora boreală*; o bucată vrednică de remarcat este de asemenea *Gangurul*; apoi o serie de romante: *un cântec drag*, *Corul*, *o clipă*, *ingerul păzitor*, *spuneți și aceea extra ordinară concepție, o operă de geniu: Ce te legeni codrule?*

E greu de închipuit o mai genială interpretare a acestei admirabile doine a maestrului Eminescu. Tânguitoră și spondă a codrului, a găsit în Scheletî cea mai magistrală instruire ce i se putea adapta și nemuritorul nostru poet a avut mulțumirea sufletească să-și audă creația în melodi-oasele accente rupte din inimă de cântăreț cu adevărat mare și dumnezeiește inspirat.

În note de o dulceață incomparabilă se leagănă codrul cu crengile la pământ, se tângue domol și așezat că-i trece vremea, că noaptea crește și-i răzește frunzișul, că vântul îi alungă cântăreții și că jarna îi sosește și vara e departe; apoi ceva mai grăbit și mai apăsător suspină după păsările cari ducându-se departe, îi la cu ele gândurile și norocul și sfârșește iarăși domol și rar, oftând că rămâne pustiu, veșted și amortit și mângâindu-se numai cu dorul cu care se mai îngână.

Nici nu știi ce să admiri mai mult: versurile la înălțimea muzicii sau muzica la înălțimea lor? Fericit Eminescu că a găsit cine să-l cânte, fericit Scheletî că a găsit pe cine să cânte! Amândouă operele sunt de o potrivă de

crău ce stăpânea acest mare temperament muzical, această fină și înzestrată urechie. Spunea adesea elevilor lui să nu întrebuințeze pedala, căci pianul n-ar trebui să aibă pedale, într-o cât forte și pianissimo stă ascuns în degetele

Conservatorului sau a Statului să caute a-și procura dela familie aceste manuscrise și să le dea la iveală în interesul înăvuirii literaturii noastre muzicale.

Dintre operele lui, semnăm pe cele mai principale,

mari și aparțin la doi maestri: tot așa de mari și de minunat înzestrați.

Pe motivul acesta, ar fi o fericire să poți auzi o transpunere pentru o orchestratie și să mare și la aceasta s-ar putea gândi vreunul din compozitorii noștri de azi.

Scheletu a murit în 1887 și opera lui a fost prea repede uitată. Aiurea, opera celui dintâi compozitor național, ar fi fost cântată pe toate strunele dela colibă la palat, ba te pomenesti că aiurea acest compozitor ar fi avut și mura turnată în bronz. La noi, ca toate la noi!

Torbil

CRONICA RIMATĂ

BILET DIN LUNA

*Iubita mea, îți scriu bilet
De dragoste nebună,
Din lumea 'n care un poet
A regăsit-o în lună...
Iubita mea, eu m'am urcat
Aci cu aeroplanu
Și până — la aerodrom
Să știi m'a dus trăivanu.
Iubita mea — acum privesc
La tine cu ochianu
Și simt parol — ca te iubesc
„En gros” și cu toptanu.
Acolo sus, nu este rost
De „cinema” pe seară
Iară pisicile 's de post
Și toate sunt de ceară...
Nu-s șgomote ca pe la noi
Acorduri de vioară
Nu-s mahalale, nici noroi
Vai te înfloaral...
Nu-s versuri scrise de Pr-*

beagu

*Nici Leonard nu este
Iar apa, o scoți cu toiağu
Ca Moise din poveste...
Mâncăm doar aer și nectar
Fasolea-i fudulie?!
Și'n fiecare stea-i măcar
O nouă poezie...
Nu-s cârși de Nicu Metz pe*

piată

*Nu scrie Kir reviste
Și nu sunt deputați în viață
Aleşii de baletiste.
Un „prometeu” e adevărat
Dar nu de Eftimiu
Iar apa rece, cu rabat
O vinde sacagiu...
De un singur lucru eu sunt*

trist

*Și chiar că mă usuc
Aș vrea să văd jucând ș'acii
Celebrul „Pui de Cuc”...
Aș vrea ș'aud pe Minulescu
Când versurile sale
Și Institutul premiind
O oală cu sarmale...
Îți jur pe Hertz să fiu cinstiț
Și credincios în lună
Ș'am terminat iubita mea,
Zicându-ți „voie bună”.*

Henry Găhunea

POVESTIRE DIN RĂZBOIUL NOSTRU ACTUAL

MORTUL... IMPUȘCAT!...

de S. SEMI

Era pe timpul luptelor grozave și sperate dela Predeal, în toamna de grele frământări al anului 1917. După o serie de nenumărate lupte, legate de moarte sau de mari primejdii, trupele românești se opriră din retragere, în pozițiile pregătite dinainte din munții Carpați, care erau ca o cetate naturală a graniței de Apus. Trupele noastre se infipseră în aceste pozițiuni, reușind să oprească înaintarea puhoiului de dușmani, superior la număr și armament. Incepuse luptele de tranșee, pitiți în găuri ca șobolanii, din care fiecare pân-dea cu ochi ageri, pe dușmanul din fața lui, ascuns de asemenea în găuri.

Zilele acestea de grozave lupte și frământări, zile în care viața se amesteca cu moartea, înfățișată prin ploii de foc, fier și fum; zile și nopți de grozave veghieri pe câmpii întinse, răscolite din adâncimi de gloanțe și obuze sau prin păduri și munți nesfârșiți, străbătute de fantoma morții, ce într-una își stătea înaintea ochilor, vor rămâne adânc întipărite în mintea mea.

Dar din nenumăratele lupte, întâmplări și aventuri, unel mar grozave ca celelalte, mi-a rămas încoana cea mai limpede, o întâmplare în acelaș timp tragică și comică.

Regimentul meu de călărași, servea pentru luptele de patrulă, din munții stâncosi și înzăpediți, când veni rândul plutonului nostru la patrulare. Era un frig grozav, care te străbătea până la oase. Poșghite de gheață se depuneau pe bărbile și mustățile noastre, înclăstându-ne gura. Tăcuți, o luarăm pe potecile înguste și sălbatice ale munților, unde zăpada înghetată ajungea la un metru înălțime. Toată ziua ninsese molcom cu fulgi mari de zăpadă, depunând pe pământul înghețat, un giulgiu alb și nemărginit de zăpadă. Acum nu mai ninge, cerul era de plumb, întunecos, dar viscolul bătea grozav fețele ostașilor, întepându-i cu miil de ace, ridicând în vârtej zăpada sticloasă. Căii sforăiau cu greu, sbătându-se. Șeful nostru, cu glasul înăbușit de frig, ne împărți și trimise pe fiecare în diferite direcțiuni. Rămăi singur, în mijlocul naturei în răzvrătire, al doilea dușman al nostru. Tăcerea apăsătoare era întreruptă de urletul răgușit și hămesit al lupilor, al cărui ecou îngheta înimile de groază. Pornii înainte cu carabina încărcată și cu ochii

afințiți în zare, prin negura groasă. Ajunsei pe un platou, necălcăt încă de picior omenesc, căci zăpada era neatinsă, din care răsărea câteva stânci. Devenii mai atent, căci putea fi pe aici o poziție înaintată a inamicului și dacă mă zăroau puteam fi impușcat foarte ușor. Punând palma streasjină la ochi, privii în zare. În depărtare zării ceva negru, nedeslușit. Călăream ascunzându-mă pe lângă stânci, când desluși o tranșee părăsită. Oare, cum liniștit pornii înainte, când spre marea mea groază zării un soldat, stând pitiț în tranșee, cu pușca sprijinită pe marginea tranșeeului, gata de a ochi. Rămăseiu un moment locului încremenit de groază... numai aveam timp să trag, căci mai înainte de a ochi, gonțul dușmanului m'ar fi străpuns. Instinctiv, mă sprijin bine în șea și trăgând cu putere de hățuri, întorsei calul și o luai la goană alergând la dreapta și la stânga, ca să nu mă nimeriască glontele dușman.

De abia răsufilând mă oprii în dărătul unei stânci. Revenindu-mi din spaimă multumii arzător Domnului, că mă scăpase de o moarte sigură. Gândind la dușman, mi păru ciudat nemișcarea lui. O îndoială mi încolți în minte. Mă rușinai în sinea mea de frica pe care am avut-o și lasai gândul, de a de de știre tovarășilor mei. Îndoiala mi rodea sufletul, vroiam să mă conving de adevăr. Descălecai de pe cal și pornii înainte, încet și cu băgare de seamă, târându-mă și ascunzându-mă, îndărătul ridicăturilor.

Când am ajuns la o distanță la care puteam desluși bine pe dușman, mi se păru că face o mișcare din umăr. Repede mă trântii în zăpadă și țintii cu carabina fruntea dușmanului. O bubuitură răsună în aer, al cărui ecou se împrăștie departe. Trăsării speriat de însuși impușcătura mea, când zării pe dușmanul lovit, lăsând cu greutate capul în jos. Observai câtva timp, dacă se întâmplă vreo mișcare, dar neauzind nimic, alergai în acel loc.

În tranșee am găsit mai multe cadavre de Austriaci, iar în mijlocul lor stând în poziție de tragere, pe soldatul meu, care-mi pricinuisse atâta frică. Era un bărbat puternic și înalt cât un munte, cu o barbă neagră înghețată. Uitându-mă la fruntea lui, isbucnii într'un răs grozav, cu

toată situația tragică a momentului.

Impușcaser pe un... mort, lovit tot în frunte și cum se întâmplă câte odată rămase în poziția în care fusese surprins. Mă îngrozisem de un mort!... Comic și tragic în acelaș timp! Sărmanul, soarta i-a hotărât să fie omorât de... 2 ori!

La gândul acesta o lacrimă mi se prelinsă pe față și gându-mi sbură, la copii și soția acestui dușman, dela care așteptau vești bune. Tragică soartă! Fui trezit din gânduri în care mă cufundasem de tropotul unor cai. Mă îngrozii din nou, crezând că este o patrulă dușmană și mă ascunsei printre morții din tranșee. Călăreții apropiindu-se recunoscu-i cu bucurie, că erau de-al noștri. Era chiar patrula noastră, care alarmată de impușcătura, alergară spre direcția impușcaturii. Povestindu-le întâmplarea, ei isbucniră în răsete, făcând haz de mine și luându-mă în zeflemea. Mi păru rău că în povestii întâmplarea și bosumflat ne întoarsesem la regiment. Aci aventura mea se răspânda ca un fulger. Toți făceau haz de mine, cicăindu-mă cu zeflemile lor. Căpitanul, prietenul meu, auzind de fapta mea eroică, veni la mine și răsând zise bătându-mă pe umăr: „Bravo măi, o să te dau la raport colonelului ca să te decoreze, pentru curajul tău față de inamic!”

Din poeziile unui soldat

Depărtare, depărtare!

*Depărtare, depărtare,
Mult ești tristă, mult ești
mare,
Mult ești lungă, mult ești
lată
Și de dușmani împănată...
Depărtare mult te-ai dus
Din Moldova spre Apus, —
Depărtare adâncă ești
Pân' la mine în Stănești.
Dar cât ești de 'nvolburată
Te străbate dor de tată;
Dorul dela surioară;
Dela mândra bălăioară;
Dor de prispa casei mele,
Umbrită de rămurele,
Rămurele de creși
Cu cercei de floare deși...
Prispa casei e 'nălbită
Și m'asteaptă 'nveselită
Că de sunt în depărtare
Știe că pasu-mi e mare,
Că odată de-oi pasi,
Depărtarea va pieri —
Căci la pasul românesc
Toți dușmanii se toposesc
Și de voi pași mai greu
Voi fi iar în satul meu!*

Em. Ciocliță

POVESTEA A PELOR

cenuşii, sfioase, îndepărtate...
Incet, se apropiau, se îndesau formând un fel de pânză cenuşie, care venea spre barcă, închizându-le drumul ca un stăvilar.

Din mal în mal, din ape la cer, pânza cuprindea totul înaintea, numai în urmă apa era frumoasă şi liniştită, ca un drum alb de piatră, argintat de razele lunii, ce abia apăruse...

Ion îşi intrerupsese cântecul

inveninată de fum de păcură şi pucioasă...

Apoi un zgomot teribil, ca o descărcare de tunet, umplu valea şi ţărnul; iar barca smulsă de pe faţa apei, ca purtată de mâini nevăzute, se învârtea prin aer, văjiind, ca aripa unei mori de vânt...

Ion şi Lenuta, strâns îmbrăţişaţi se cufundau în unde... Iar zidul negru trecea înaintea după ce le săpase mormântul ca şi cum „Iadul“ ar fi trimis umbrele lui, să pedepsască „Lumea“.

A doua zi, pe ţărnul Dobrogean, locuitorii pescuiseră două cadavre. Strâns îmbrăţişaţi, moartea răpise aceşti copii, când erau atât de fericiţi...

Şi aurul părului ei despletit se amesteca în pletele lui negre, strălucind ca acele scantei de stele în nopţile întunecoase...

Iar ochii lui mari deschisi cătau dornici spre verdele caţifelat al mării ce se oglindea în ochii iubitei...

Dar iată că pescarul se scomlă speriat de ne banca dela cârmă. Se freacă la ochi şi priveşte mirat ţărnul...

În asfinţitul roşu de soare, se profilează pe mal o cruce înaltă, albă...

În jurul ei sălcii îşi plâng ramurile ca niste femei despletite pe leagănul copilului mort...

Prin aer trece ca o vibraţie de clopot, ca un fir usor de fum de ţămăie; ca o rugă pornită din fundul apelor...

Iar Dunărea, curcă neopăscătoare, gonindu-şi vălurile înspumate spre alte ţăruri...

Pescarul lonătează spre crucea albă de ne mal.

Ingenunchiat, varsă o lacrimă ferbinte ne mormântul singuratic, apoi îşi face semnul crucii, născând încredinţat de adevărul poveştii ce-i şoptise adâncul apelor.

Romeliu

Constanţa, Iulie 1919.

CANTEC

*Pierdut în lumea visurilor
Mi-am cheltuit vânturile
Să pomlez pământurile
Cu floarea paradisurilor.*

*Dar azi pustii mi-s cânturile
Şi irosite dorurile,
Iubirile, amorurile
Mi-le mai cântă vânturile...*

*— Las' să te bată valurile
Poet din lumea gândurilor
Şi 'n marginea scândurilor
Ingroapă-ţi idealurile!*

I. Şarvary

repede, apoi s'a simţit ridicată în sus...

Când şi-a dat bine seama, era în barcă, în braţele lui Ion, care o privea mereu, cu ochii lui negri ca păcatul...

15 AUGUST 1916

(cu prilejul împlinirii a 3 ani dela data mobilizării)

*Fierbea adânc în inimi idea cea mare,
De-a strânge „ce-i al nostru“ în sfintele hotare
Pe care noi de secolii a noastre vrem să fie,
Duşmanului să-i piară dorinţi de tiranie.*

*Strigam: Ardealul mândru ce-a fost al lui Mihai
Să ne revină-odăită sub un puternic crai;
Pământ de moştenire din vremile străbune,
Dela Traian cel Mare cum datina ne spune.*

*Strigam unirea noastră cu fraţi din Bucovina,
Pământ din trup de mamă şi din surori mezina,
Ca 'n Putna unde doarme slăvitul Domn Ştefan
Tot neam din neamul nostru să fie suveran.*

*Şi iată! Azi se scoală româna naţiune...
Daţi arme să ne batem şi goarna ca să sune!
E ziua 'nfăptuirii marelui vis sfânt
Când ţara ca să 'nvingă azi face jurământ.*

*Impodobii armata ca 'n vremile bătrâne
Şi salutaţi în frunte-i drapelele române!
Uniţi-vă cu toţii cât încă este vreme,
Striviţi sub pasul vostru duşmanul care geme!*

*„Carpatule te darmă, şi nu mai sta de pază,
Căci idealul nostru acum se 'nfiripează!*

*O umbră delă Turda se scoală şi tresare
Se uită lung şi strigă:*

„E România Mare...“

George P. Popescu-Rarişte

Soarele ascunzându-se după deal, le zâmbea şiret, iar valul Dunărei îi legăna uşor, ducându-j spre răsărit...

Ion incepu un cântec, cu un glas ademenitor, întâi trist, apoi vesel şi puternic ca şi furtuna ce-i băntuia sufletul... Lenuta fermecată privea la Ion, uitând oite şi casă, nevăzând decât pe Ion, neauzind decât cântecul său...

Soarele se culcase, iar seara se lăsa încet peste cuprîns. Din ape, se ridicau umbre

şi căzu ameţit pe bancă, iar Lenuta înspăimântată striga către el: „Întoarce Ioane, mi-e frică!“ „Vai! ce drum frumos am lăsat în urmă, nu vreau să merg mai departe“.

Dar Ion căuta zadarnic lopeţile, care dispăruseră şi cîrma nu se putea mişca, rămânând înţepenită înaintea, arătând parca „pedeapsa“, ca de getul lui Dumnezeu.

Iar zidul negru se apropia întunecând totul înaintea, încând respiraţia cu o duhoare

Incet legănată de valuri, coboară barca uşor pe Dunăre... Lopeţile se odihnesc în lungul bărcii, iar în fund, la cârmă, cu capul plecat pe mâna dreaptă, pescarul priveşte gânditor, în undele ce se respiră ca un evantai...

Şi barca alunecă singuratică, pe ape, în după amiaza zilei ferbinţi de vară... Nu a-duce nici un fir de vânt, iar sălcii de pe maluri în crenşile plecate, de parca ar cerşi Dunărei, un strop de apă...

Pe malul înalt al Dobrogei, lanuri de ovăz şi grâu, strălucesc în soare, sub o pulbere de aur...

Din loc în loc, pete mari roşii, formează mării şi câte un pom solitar, ca o santinelă, veghează în câmpie...

Păsările s'au ascuns în iarba, iar în aer, domneşte o linişte apăsătoare, ca aceea ce se află numai în cimitire...

Pescarul s'a lăsat furat de gândurile sale, cri ascultă povestea vrăjită ce şoptese undele...

Departe, acolo pe ţărnul Basarabiei, un pescar, într-o zi călduroasă de vară, când plătisit de legănatul apelor acostase la mal, a întâlnit o fată bălae, cu părul de aur, ca spicul grăului roş, cu ochii-verzi ca marea, al cărui muget îndepărtat, se aude adesea noaptea...

El era copilul apelor şi ea fiica lanurilor, de care nu se deslipise...

Şi pescarul i-a zis copilei „Vino! Lenuta, să ne legănăm cu barca pe unda apei, leagăn mai dulce ca sânul mamei,

„Mi-e frică „Ioane“, căci eu nici odată nu am plutit pe apă.

O! Lenuta, în barca mea, alături de mine, eşti mai sigură ca în patul tău de spice, lângă oitele tale şi vei simţi plăceri ce nu bănuieşti, căci Dunărea e mama mea, iar barca e casa mea...

Ochii verzi ai Lenutei privesc cu încredere în ochii pescarului, negri ca cărbunele... Şi inima Lenutei, prînsă a se sbate în pieptu-i, ca o pasăre în colivie, căci pescarul o privea mereu şi-i şoptea rugător: „Vino, Lenuta, vino!“

Şi Lenuta nu a mai judecat nimic. A întins mâna tremurătoare spre Ion, care o apucă

VESELE

POVESTEA BACȘIȘULUI

(DUPĂ UN TEXT ITALIENESC)

Fu astfel anunțată marea transformare :
 „Urâtul și nedemnul bacșiș, ieri, în sfârșit,
 Își dete cea din urmă a vlei răsufare
 Și astăzi orice chelner se simte fericit,
 Muri purtând povara cumpitelor muștrări ;
 Nu se primesc coroane, nici triste cuvântări.

„Va fi pus într'o groapă îngustă și adâncă,
 Și cine îndrăsni-va să lase 'n mod făș,
 La birtul unde vine de bea și de mănăncă,
 Să lase lângă taler, pe masă, un bacșiș,
 D'un comitet acela va fi calificat
 Ca om bun de nimica, infam și scelerat.

„Iar chelnerul eel care iar mâna va întinde
 Să pipăe bacșișul nedemn, ispititor,
 Acela printre oameni loc nu va mai cuprinde
 Șajuns va fi de hula și răsul tutulor.
 Șapoi, așa ca Iuda, cu nume bleșemat,
 Va fi, cu banii'n palmă, d'o cracă spânzurat“.

— O zilele nedemne din viața d'altădată
 S'au dus pe veșnicie, pieriră ș'astăzi noi
 Servim mănăncări gustoase cu fața ridicată,
 Cu aer de ministri, cu ifos de eroi !
 Spre mașterii nu'ntindem, pătrunzi de reci fiori,
 O mână umilită ca nește cerșetori.

S'a rupt lanțul robiei, șumana demnitate,
 Ce pân'aici fusese obiect nesocotit,
 Crescu, dar împreună cu lista de bucate,
 Pe care prețul este mai mult ca îndoit.
 Bacșișul d'altădată, — o pas triumfător ! —
 E plăț ce clientul s'o dea acu'i dator.

— Onoare pentru chelneri ! Dar pentru ce ? răspunde,
 Citeș pe mândra-ți față un gând întunecat ?
 De ce, când mi-aduci contul, privirea-ți mă pătrunde
 Și mâna-ți se agită în umbră ne'ncetat ?
 Ce vrei ? O sărutare ! Ori, spune drept, ai vrea
 Să-ți dau fotografia c'o dedicare-a mea ?

— O, domnule, mi-e firea duiosă, simțitoare
 Și gândul meu se duce furat necontentit ;
 Se duce, da, se duce, căci sufletul mă doare,
 Spre cel ce'l plâng cu jale, spre cel ce mi-a murit.
 Mă vezi, stau înainte-ți, dar inima-mi furis
 S'asvârle, sub jilecă, spre scumpul meu bacșiș !

Da, mergeți înainte p'a speculii cărare,
 Patroni și toată ceata de chelneri, de vulpoi ;
 Da, mergeți înainte și fiți cu'ncredințare,
 Că, orice hotărâre lua-veți între voi,
 Clientul, — un nimica, biet om nesocotit,
 Va sta pasiv să fie mereu tot jupuit.

Dispreț am pentru dânsul, dar când fac socoteală
 Că, fără de lumină, în groapă stă pustiu,
 Atuncea mă cuprinde o grijă, o'ndoială
 Că n'o fi mort ca morții și pdate-i încă viu.
 Și simt atuncea — nu știu să-ți spu — așa ș'asa,
 Și simt că'n podul palmii mă furnică ceva.

Și simt o mănăcarime ce sufletu-mi aprinde,
 Un dor de lei, năpraznic, un dor nespus, amar,
 Un dor ce'mpinge mâna și tot mereu mi-o'ntinde
 S'apuc un lucru care îl cuut în zadar,
 Un lucru' care dându-mi — cinstit mărturisesc —
 Mi-ar terfeli onoarea — așa'i — dar îl primesc.

Primesc, căci darul este un act de simpatie,
 Un semn de caritate, nu știu cum să-i mai zic...
 Alături cu friptura, și eu, pe farfurie,
 Ți-am pus din al meu suflet, iubite domn, un pic.
 Și tot așa, sub contul ce-acuma îți supnn,
 Te rog, p'ascuns, îmi pune ceva simțit și bun.

Mă rog, să ne'nțelegem, aceea ce-mi dai mie,
 Bacșiș de-i zici că este, atuncea îl refuz ;
 Ar fi ca să mă leapăd d'a omului mândrie,
 De noua-mi demnitate rămas să fiu mofluz.
 Il iau, de'i zici că este — să fim, te rog, umani —
 Nu, nu, bacșiș, ci numai un simplu dar de bani.

Și dacă, prin vigoarea ce'ntr'nsul adunase,
 Bacșișul în lung traiul lui vechiu, trai secular,
 Va risipi iar frigul ce mort voia să-l lase
 Și'n mâna-mi căldușoară se va renaște iar,
 Pot eu să-l iau la goană, să-l scot din restaurant
 Pacel ce către mine s'arat'a fi constant ?

Șapoi, fiindcă'n prețul mănăcării pus este
 Bacșișul cu pricina, ispita din trecut,
 Patronii foarte veseli primi-vor astă veste
 Că noua învoială s'a dus, a dispărut.
 Opri-vor pentru dânsii simpaticul bacșiș
 Iar eu p'al d-voastră primi'l-voi iar făș.

— Da, da, știu eu prea bine, o, chelnerie iubite,
 Că, dacă'i șters bacșișul și dacă'nvie iar —
 Așa vrea ale soartei legi strâmbe, neclintite, —
 Să-l scot, și azi și mâine, tot eu din buzunar.
 Așa e cu bacșișul, cu cei ce-l învârtesc :
 Il joacă cum vor dânsii ; eu veșnic îl plătesc.

PAGINI de ALBUM

MARIEI

I

În căldul și dulcele tău surâs găseso o energie nouă să duc lupta dârje cu existența; și când, trudit, mă odihnesc lângă tine, încerc o bucurie și o mulțumire neajmărită că tu, suflet drag, știi să-mi împărtășii toată truda cu soaptele unei iubiri curate.

Pentru gingășia cu care mă alinți, inima mea îți înalță un imn de adorare și îmbăntarea de vraje ce mi-o produci mă face să-ți fiu dator cu toată viața.

De altfel știi bine că ți-am închinat-o ție, și că nimic n'ar mai putea influența asupra ei, decât numai tu și puterea ta de stăpânire...

II

Când vom fi bătrâni și când povara anilor trecuți abia ne va mai îngădui să ridicăm pleoapele și să privim spre lumea visurilor turburătoare de odinioară, ne vom vedea capetele albite de zăpada vremurilor apuse.

Vom întinde mâinile tremurătoare la gura sobei, să ne încălzim și vom zâmbi cu o duioșie melancolică la gândul alăteii vieți trăite, care ne-a stins încet, încet, toată arderea.

Când tu vei zâmbi, mi se va părea că revăd dinții ca boabele de mărgăritar și buzele fragede ca două garoafe, buzele divine de altă dată, iar nu gura ofilită la colțul căreia se vor fi săpat cute adânci, — buzele aproape albite de sărutarea timpului...

...Și ne vom întoarce cu gândul înapoi spre toată tinerețea trăită, spre toată pasiunea stinsă și severitatea pe care vârsta o pune în ochii îmbătrâniți, va dispărea o clipă din privirile noastre...

Când vom fi bătrâni, ne vom iubi tot astfel cum ne-am iubit la douăzeci de ani și ne vom șopti la gura sobei, — pe când ne vom acoperi genunchii cu șalul călduros:

— „Dar ce? Noi suntem bătrâni!... Bătrâni sunt invidioșii!”

...Și prinzându-ne în brațe ne vom săruta cu drag, ne vom săruta nebușeste, pe când lacrimile vor sîrui prin tre zbărciturile chipurilor noastre vestejite și ne vor lăsa senzația amărăciunii lor la colțurile gurilor...

Const. Nutzescu

MÂNĂ

(Dizertație după Bulzac)

Mâna este organul esențial al pipăitului. Iar pipăitul este simțul, care înlocuiește cu mai multă sau mai puțină defectiozitate pe toate celelalte; el nu poate fi nici odată suplinit.

Mână având aproape ca unică însărcinare de a executa tot ce omul concepe, am putea zice, că mâna este chiar *acțiunea materializată*.

Totalitatea forțelor noastre se scurg prin ea.

Oamenii cu autoritate, savanții au avut totdeauna mâinile frumoase; și ea, este semnul caracteristic al omului de viață.

Isus Christos, câte minuni nu datorește mâinilor sale!

Mâna purifică viața și pretutindeni pe unde trece, lasă urmele unei puteri magice: *mâna este mijlocitoarea tuturor plăcerilor amoroase!*

Ea ne acuză medicului de toate misterele organizației noastre.

Ea exală mai mult ca orice parte din corp fluide nervoase sau substanțiale, ne care le numim *voință* în lipsa de alt termen.

Ochiul poate zugrăvi starea sufletului nostru, dar mâna

trădează câte odată chiar secretele corpului și a gândirii.

Putem să impunem tăcere ochilor, buzelor, sprincenelor noastre; dar mâinei nici odată; și nimic din trăsăturile noastre nu s'ar putea compara cu bogăția expresiunilor ei.

Frigul, căldura cu nuanțele lor uneori imperceptibile scap simțurilor oamenilor celor mai refractari; dar un om, oricât de puțin ar cunoaște anatomia și psihologia, tot poate să distingă lucrurile și sentimentele ce agit viața omenească.

Mâna poate sub mij de înfățișări să fie uscată, umedă, arzătoare, rece, moale, aspră, etc. Ea palpită, se desmeardă, să înăsprește sau se înblânzită; în sfârșit ea este organul materializării gândirii. Ea duce la despărțare pe sculptorul sau pictorul, care ar voi să exprime toate schimbările dedalice ale misterioaselor sale liniamente. Ea servă drept cheazăie a tuturor sentimentelor noastre.

Din timpurile cele mai vechi vrăjitorii au cerit destinele noastre în liniile, care nu aparțin fantasticului, ci co-

respund principiilor vieții și caracterului nostru.

Chiromantia, sau *chiromantia*, care se ocupă cu descifrarea încrețiturilor podului palmei a ajuns astăzi o știință fără putința de eroare, în a cunoaște cu ușurință afecțiunile noastre.

După mână pe un om lipsit de tact, o femeie îl condamnă pentru totdeauna, fără cea mai mică remușcare.

După mână se pot identifica criminalii și pungășii.

A învăța să cunoști sentimentele după variațiunile atmosferice ale mâinei, e de o importanță tot așa de mare ca și aceea a *figuromiei*.

A dobândi practica acestei științe înseamnă a fi înarmat cu o diabolică putere, a dispune de un fir sigur, care să te conducă în labirintul inimilor celor mai de neștrăbătut.

E. C. Deceșaru

DIN INIMĂ

Canta și notele fermecătoare de dulci ce eșeau tremurător din fluerul lui vrăjii, pluteau ca o armonie cerească, prin aerul îmbalsămat al serii.

Canta doina lui ciobănescă și'n cântecul atât de trist, smuls din inimă, din adâncul sufletului, plângea trecuta lui fericire.

Era frumoasă Mariașara, cea mai dragută fată din sat. Și când se gătea Duminică — împodobindu-se cu tot ce avea mai bun și mai frumos... și venea la horă, fermeca ochii tuturor, pe toți îi înebunea și toți se uscau de dorul ei.

Iar el, ciobănașul voios de altă dată, care zicea din fluer numai cânteca de veselie ce ușurau și îmbăbătau inimile celor ce-l ascultau, devenise trist, o melancolie adâncă îi cuprinsese și se topea pe picăoară văzând cu ochii.

Iar cântecul lui, era ca dansul trist și inima îi se strângea de jale când îl auzea.

Și cui să spună el chinul ce-i umplea sufletul? cui?... Căci toți și-ar fi râs de dansul. Mai bine tăcea și suferea.

Singura mângâiere îi era fluerul, tovarăș credincios al durerii lui.

Iar Mariașara nici prin gând nu-i trecea că el ciobănașul, ar fi putut să înnebunească de dorul ei. Pentru dansa el nu era decât, ciobă-

SONET

— Heinrich Heine —

*In sus să port privirea-mi, așa's obișnuit,
N'nduplecat și mândru, eu n'am a mă sfil;
Când regele'n persoană în față m'ar privi,
Eu n'aș putea cu ochi-mi să-i plec înmărmurit.*

*Dar totuș scumpă mamă, deschis vreau să-ți grăesc;
Deși destul de tare curaju-mi se arată,
La dulce-apropiere-ți ființa mea de cată
Mă 'ndeamnă o sfială adânc să șovăesc.*

*Să fie al tău suflet, ce tainic mă apasă,
Mărețu-ți suflet oare, pătrunzător a toate,
Ce falnic fulgerând spre cer întins se lasă?*

*Mă mustră conștiința de tot ce-am săvârșit,
Ce inima ta bună, adânc a întristat
Ah! inima cea scumpă, ce-așa mult m'a iubit!*

Trad. Ion V. Augustin

nașul Ion care o desfăta cu cântecele lui de veselie.

Și Ion tăcea, tăcea mereu... Se sfa de dansa și nu ar fi îndrăznit nici odată să-i destăinuiească dragostea lui.

Dar vremea trecea, anii șburau unul după altul. Marioara se făcea tot mai mare, ajunsese, fată de măritat și se mărită cu cel mai bogat și mai frumos flăcău din sat.

Iar Ion ciobănașul se alegea cu inima chinată de o dragoste care nu mai avea sfârșit și care, simțea el trebuia în urmă să-l doboare la pământ.

Era fericită Marioara cu bărbatul ei și nici nu-și mai aducea aminte în fericierea ei, că mai există pe lume un suflet chinat, un suflet ce se sbuciumă în lăutărele dragostei, sufletul ciobănașului Ion.

Și când îl auzea dorul de Marioara, smulgea din fluer câte un cântec, tânguindu-se în lume de nenorocul lui... Cânta, mereu cânta și jalnic unduiau prin aer melodicele note... Doar vântul de le mai înteruptea din când în când ducându-le pe aripele lui și risipiindu-le în depărtări...

Emil Neagu

Și ea, ridică ochii ca un copil ce așteaptă dojana.

— Nu vrei să mergi puțin cu mine să mă îndrepti pe cale?

— E rău morarul Dinicule, e rău de parcă a zis dracul și s'a făcut... Când m'o dovedi...

S'au privit lung și s'au înțeles.

— Dar hai să merg; ce-o să-mi facă?

El a descălicat, s'au alăturat unul de altul și mergând așa în voie se priviau pe furis.

Au rătăcit prin desișurile crângului pe urmă s'au infundat în pădure și cam drept fântâna hoților, s'au oprit. Să se despartă, nici gând, că parcă flăcăul pe ea o căutase pe locurile acelea, iar morărița pentru el era făcută. Așa încât, au plănuit să plece împreună.

Rămânea ca Tudora să se întoarcă înapoi și până'n miezul nopții să-și strângă ce bruma pârăluțe și scule mai de preț avea, iar când or dormi și apele, voinicul care plănuise să măie noaptea la moară, să-și ia draga și să s'aștearnă drumului.

Și așa au făcut. Femeia morarului a început să-și vânture oările de nu-și mai găsea locul, și nici n'a luat seama când a venit un călăreț și-a rugat pe morar să-l gâduiască peste noapte.

De voie, de nevoie, l'a primit el, dar ce și-a dat cu gândul?

— De unde știu eu cine o fi și cu ce gânduri vine!

Drept era că podul de peste iaz sta pe scripeți, și-l ridică noaptea, dar cum apa era mică, nu i-ar fi fost greu să treacă prin ea. Așa încât și-a făcut seama că e mai bine să slobozească toate stăvilarele și să lase să se umfle iazul.

Iar când morărița l'a privit mirată, el:

— E neguri colo pe dealuri, femeie, trebuie să fie ploaie mare, și de s'o umfla șivoiul ne muta tocmă'n sălcii.

Dela o vreme se cam lăsase liniște. Numai iazul se sbătea gălăgios între maluri, scuturând roata ca într'o răfuială.

Voinicul își cam căta trebă pe la grajd ca să mai ia seama la cai iar când auzia șivoiul cum vula înspumat, râdea pe sub mustață și-și netezea calul:

— Mă lași tu Murgule?

Nu-i era teamă de asta; de două ori trecuse Oltul cu el, dară-mite iazul lui Dănilă...

Scărtâi o ușă pe țâțani ruginate și Tudora se apropie furisindu-se pe lângă ziduri.

— Gată Dinicule? Și când vorbi, parcă era în mijloc de vijălie, că trase aer mult în piept.

— Gată!

Cercetă chingile, strun zăbala și mustuceii și apucă pe iaz în jos să privegheze locul.

S'a întors a îngânat ceva a suit pe Tudora în șoa, a încălcat și el și... Doamne-ajută!

Intuneric beșna, și lazui tot mai ciocotitor, tot mai învărțat. Părea că apa stăvilată de trei zile, a săpat zăgazurile și-și răsbură acum...

— Te ține bine Tudorițo!

Și ea se apucă strâns de mijlocul lui; iar în clipita când sări calul în apă, lângă stăvilare se auzi un ciocot de parcă s'ar fi surpat malul.

Își aruncară ochii într'acolo. O umbră se mișcă în tremurări și iar un șgomot ciocotitor.

Calul bătea apa împotriva du-se valurilor care-l târau îndărâtnic la vale. Și în mișcările lui era puterea unui desnădăjduit ce se lupta cu moartea.

Deodată murgul șovăi și l se înpletici mișcarea picioarelor. Și tot deodată acelaș șgomot lângă stăvilare.

— Ah! Ne omoară!

O bârnă cât toate zilele lovise calul în coaste strivind piciorul lui Dinu. Iar șovăi calul, și n'apucă să-și întremeze mersul că-l își bi alt bușean în piept și-l pierdu cumpătul.

Calul a scăpat și l'au găsit oamenii peste câteva zile, prin i-au aflat abătute într'o leasă, i-au aflat abătute într'o leasă, strânsi unul în altul, vineți, fără suflare.

Iar Dănilă Moraru, s'a crucit când a auzit, a arvunit alte lemne pentru fusul roții, iar în gândul lui:

— Lasă că le-am întrebuintat cu țobot!

Caracterizarea

a patru naționalități prin câte o muscă

E vară. Sub umbra unui copac și n'prejurul unei mese, stau patru inși: un francez, un german, un rus și un englez. Au câte o halbă de bere răcoritoare dinainte. Un roi de muște se învârtește pe d'asupra lor și, din întâmplare, cade câte una în paharele comensurilor.

La această vedere, francezul setos, cuprins de scârbă, ia halba ș'o asvârle jos cu muscă, cu bere, cu tot; germanul nepăsător, bagă un deget în băutura, scoate musca din spumă și toarnă pe gât cu voluptate blonda zeamă de orz; rusul lacom înghite dintr'odată berea cu muscă cu tot; englezul metodic, ia o lîngurită și scoate musca din bere punând-o p'o farfurioară. Soarbe apoi băutura până'n fund, după care ia musca încrețită, în două degete o duce la gură și sugă cu soacțele pițaturile de bere de pe ea.

La moara lui Dănilă

NOVELĂ

de Lixandru Delastână

Știa ea Tudora morărița că de cât să iei bărbat bătrân, mai bine ștrang, dar ce era să facă? Nu după placul și voia ei a fost, ci după al părinților!

Așa e un făcut; când nu faci cum îți zice inima, pui cu dracu la jug.

O duce amară ca vai de lume, și când o năpădește năcazul, plânge tănuț, că prea n'a vrut Dumnezeu cu ea, prea n'a fost nimic pe gândul ei. Și după ce-și jăluiește visele îngropate, pare că-și mai stinge jarul, și oftează din inimă:

— Mama să-mi poarte păcatele, că ea m'a dat după Dănilă!

Și e moara așezată tare departe de sat, că dacă pornești din Mândra pe la prânz, abia ajungi seara, iar dela Căscioare e și mai departe. Planul lui Dănilă a fost:

— Lasă că prind apă multă stăvilind înainte, și cum pui piatră bună, se adună ei mușterii.

Numai că n'a fost tocmă pe gândul lui și când i se abate câte un gospodar la moară parcă cine știe ce binecuvântare l'a lovit. Sunt vremuri când două-trei zile nu vede picior de om și atunci, parcă-l ninge și-l plouă și din orice lucru i se năzare cășunând tot pe biata Tudora.

Intr'o zi pe la asfințit, cum era îngândurată și spăla pe malul iazului niște grâu luat de oțem, a simțit tropot de cai și s'a întors să vadă ce e. Nu știu de ce, dar îi bătea inima ca și când ar fi stat la pândă; iar când a văzut voinicul care-și îndrepta calul spre moară, s'a făcut roșie-roșie.

Călărețul s'a oprit tocmă lângă ea, i-a dat bună ziua, pe urmă:

care drum ducă spre Mândra? Am rătăcit pe ici pe cărarurile pădurii și nu mai pot da de luminii!

Iar când a cercat morărița să-și ridice ochii din pământ, a văzut pe drumet că sta s'o soarbă. Era, vezi, frumoasă fără perechie prin părțile acelea.

— răspuns ceva, fără să știe nici ea, ce, dar nici voinicul n'a cătat să priceapă, ci sta așa privind-o fără sațiu. După un timp: — Ești măritată leicută?

Și la vorba asta, odată s'a înmuțat cugetul Tudorii în îngrijorare și părere de rău.

— Dar ce adică n'ar putea ea să se ducă unde-o trage inima? Copii n'are, și dragostea bărbatului n'o întuește; slută nu e, și nici proastă! De ce să fie ea oropsită să nu-și poată vărsa focul tinereților într'un sărut dulce-dulce, pornit din inimă?... Și-și ridică ochii gales asupra călătorului. Iar el, crezând că în căutătura ei e răspunsul, oftă larg și în:

— Nu știi dumneata leicută neștire.

— Cum te chiami pe dumneata?

— Tudora! — Și nu ridică ochii. — Dar pe dumneata?

— Dinul!

Morărița a repetat și ea, ca pruncii când gongoresc:

— Di-nu!

De vorbeau era dragoste în graiul lor și când se priviau le ardeau vâpâi în ochi. Parcă se cunoscuseră de mult și se întâlniau acum după o despărțire lungă.

Drumetului îi sucise capul frumoșetea Tudorii, iar ea, morărița, simțea că s'a pogorit mântuire și viață fericită prin voinicul care rătăcise drumul.

— Ascultă Tudorițo!

Surprins în țară străină

Declararea de războiu a României

Pe d'asupra paturilor dela etaje, vedeai spânzurate în aer niște scânduri, pe care erau aranjate bagajele noastre. Pereții văruiți erau tapetați cu tot felul de haine, șepci și ciobote. Într'un colț din fund, vedeai o expoziție destul de frumoasă și interesantă a talentatului caricaturist Antonescu. Pe la colțurile de paturi te izbeai de cutii de lemn care de care mai înalte și mai încăpătoare, făcute pe la frații franțuși pe câte 3-5 lei. Așteptau să fie umplute cu alimente și încălțate pentru zile cu adevărat negre. Pe ușile lor vedeai tintuite fel de fel de ilustrate. Unii, aveau în mijloc și chipul ce le ardea sufletul — al drăguței.

Pe sub paturi aveam așa zisele pivnițe. În ele țineam lighioanele și așa botezatele cădelnițe cu rabin, adică mincarea. Valizele de mai târziu, condensat, sardele și lapte erau ascunse prin aceste locuri întunecoase.

Tot în pivnițe mai puneam cartoane, hârtii și surcele găsite prin lagăr, cu care ne fierbeam câte un castron de ceai sau cafea. Ba cu ele ne mai încălzeam pe timpul iernii, căci Comandatura era tare zgărcită la cărbuni. După ea, am fi murit muți de frig, dacă n'am fi pus pe foc și scânduri scoase din paturile noastre sau a acelor cari erau liberați. De altfel, am plătit noi scump scândurile de pe la paturi: cu bani și închișoare. Dar ce nu face omul, să-și scape viața?...

Alții pitulau acel rar și scump material de ars sub caltea, ba chiar la căpățul patului.

Pe stălpul din mijlocul camerei era un ceas plătit de noi.

Camera era măturată de doi mii, de trei ori pe zi. Mai târziu, când lucrul începu să se înlesnească, mulți am făcut să fim... măturători, dar asta era un ales numai dintre acei bolnavi, prevăzuți de la doctor cu tichete pentru asemenea lucru ușor. De două ori pe săptămână, se făcea curățenie generală în baracă, adică se spăla pe jos.

Când se însera, mai fiecare își scootea afară cele două paturi acuturându-le de praf.

Seara, unii cântau din gu-

ra. Iancu Nicolae zicea cu foc din scripcă, alții vorbeau despre corvozele și peripețiile din timpul zilei. Pe unii îi vedeai prin colțuri, ostindu-și la lumina plăpândă a becului electric, câte o stire de pe la părinți, o scrisorică de la drăguța sau vreo veste îmbucurătoare de la cineva cu trecera pe lângă comandatura germană: i se promitea, că poate să nădăjduiască la o liberare. Acel cu sufletul mai necăjit îi vedeai stând tăcut și trist mai la o parte sau că se plimbat melancolic de colo-colo, fumătorii ieseau pe săliță, să își mai afume gâteliurile. Citiți va la masă la joc de cărți sau de cășori. Unii ca mine, ne desbrăcăm, scoțeam câte un pesmet franțuzesc și o bucățică de șocolată dacă o aveam și ronțaiam în pat.

Moș Kreps, un glumeț inoportun, striga în gura mare: „Am vrut Transilvania și ne-am ales cu Holzminden!” Pe fața fiecăruia citeai, în cearecă să se distreze, dar, în suflet purtat cu toți parvarea internării.

(Va urma)

IUBITA MEA

*Iubita mea nu-i ca oricare
Cu chipul și făptura ei
Și, în zadar printre femei
I-am căutat asemănare...
Iubita mea nu-i ca oricare!*

*Iubita mea e vis și viață
E necuprins și fericire
Isvor de candidă iubire
E-amor ce sufletul înalță...
Iubita mea e vis și viață.*

*În ochii negri-ai mândrei mele
Când beat de visuri am privit,
Melancolie, infinit,
Și noaptea neagră fără stele
Erau în ochii mândrei mele.*

*Zâmbetul ei este norocul
Că aduce în boka tămbăuire
Iar părul negru-i ispitire
Și tot așa sdnul mijlocul...
Zâmbetul ei este norocul.*

*Obraji ei sunt trandafirii
Crescuți în soare blând de Mai,
Și sunt gelos pe-un evantai,
Ce-i mângâie ades subțiri
Obraji-ai ei ca trandafirii...*

*Iubita mea nu-i ca oricare
Cu chipul și făptura ei
Și în zadar printre femei,
I-am căutat asemănare...
Iubita mea nu-i ca oricare!*

Aurel M. Ionescu

6. ȘARADĂ

de Dem. Rădulescu

Cont — abilitate

7. CONTRARII

de C. Nedeleșcu-Zlotești

tot, obscuritate, deal, egal, afecție, unire nimic, afecție, mare, avuție, iubire, seară, unire, sus
Todeauna mai sus!

8. CRUCE IN ROMBURI

de Ionel Spartaly (Junius)

S
B E C
S E T O S
C O R
V S S
Z E R B O N C U B
V E N U S O I O S U T A S
R U S N O R B A L S
S S S
T U N
S U P A R
N A S
R

9. ȘARADĂ

de P. Cazalcan

A — FRICA

10. JOC ROMBIC

de Dem. Rădulescu

H
R U S
T U N A R
R Ū M E L I A
H U N E D O A R A
S A L Ō N I C
R I A I O
A R C
A

11. ARITMOGRIF

de Meftale (B. Bujar)

Adonai
PorC
Una
Spiral
Undrea
Smarald
Ochi
Amin
Mugum (inv.)
Eroi
Lupul
Anirea
Iordana

Apusul soarelui — Scala din Milan

RUBRICA JOCURILOR

SERIA III^a

SOLUȚII

1. METAGRAMĂ

de Vasile Dumitrescu

Car
Dar
Far
Jar
Par
Țar
Var
Zar

2. ȘARADĂ

de Lulu-Pitești

M — ADAM

3. JOC PATRAT

de Dem. Rădulescu

H a r p a
R i z i c
P o l l u
A n c u s

4. JOC IN STEA

de D-na Lia Scărlătescu

1 — 2 Moscova
3 — 4 Mercuri
5 — 6 Balcani
7 — 8 Curcani

5. ARITMOGRIF

de Constantin G. Enescu

Microscop
Iliada
Hotentot
Apenini
Ierusalim
Lozana
Safir
Ontorio
Rândaș
Banani
Ulisse

Mihail Sorbu, Patima roșie.
Dezertorul

12. JOC IN CRUCE

de I. Scărlătescu

K A N I N
R O N
D
C U B
K M A L A I C
A R C A N I D O
N O D U L D O C A R
I N B A U N C A
N I N D U L L
I O N
C
D A C
C O R A L

13. ȘARADĂ

de D-na Lia Scărlătescu

CON—I—AC

14. ENIGMĂ

de Melisto (I. Rujan)

ADMIR PENELU

15. ȘARADĂ

de P. Cazalcan

VAR—NA

16. JOC SILABIC IN ROMB

de C. Nedeleșcu-Zlotești

CA
M A R I N A
C A R I C A T U R A
N A T U R A
R A

DESLEGARI

An deslegat :

No. 1: Virginia Daia, P. Drăgoescu Corabia, Viclenius, Maria E. Stănescu Ploesti, Nițescu M. Alex, T. Jiu, Florica Georgescu Roșiori de Vede, Alfredo Bogardo Drăgășani, C-tin I. Ștefănescu Craiova, Cleopatra Polizu Bârlad, Adriana Ștăvescu.

No. 2: Viclenius, Virginia Daia, Maria E. Stănescu Ploesti, Nițescu M. Alex, T. Jiu, Florica Georgescu Roșiori de Vede, C-tin I. Ștefănescu Craiova, Cleopatra Polizu Bârlad, Adriana Ștăvescu.

No. 3: Viclenius.

No. 4: Virginia Daia, Maria E. Stănescu Ploesti, Viclenius, Florica Georgescu Roșiori de Vede, Alfredo Bogardo Drăgășani, C-tin I. Ștefănescu Craiova, Ioan Buse T. Jiu, Cleopatra Polizu Bârlad, Adriana Ștăvescu.

No. 5: Virg. Daia, Viclenius, Maria E. Stănescu Ploesti.

No. 6: Virg. Daia, Viclenius.

No. 8: Virginia Daia, Viclenius, Cleopatra Polizu Bârlad, Maria Stănescu Ploesti.

No. 9: Viclenius, Cleopatra Polizu Bârlad, Jak Dollarly.

No. 10: Viclenius, Maria Stănescu Ploesti.

No. 11: Virginia Daia, Viclenius, Ștefan Mihăilescu, Gh. N. Poponea Pitești, Cleopatra Polizu Bârlad, Maria Stănescu Ploesti.

No. 13: Ștefan Mihăilescu.

No. 15: Ștefan Mihăilescu.

Coroșpondența Redacției

Ioan Crida^o Craiova. Nu se publică.

Tity Petrescu. Trebuie să conveniți că e de un drasti-cism care in versuri mai ales, nu merge.

Brastamb. Ideia e frumoasă însă așa de confuz expusă, că aproape n'o putem reface. Vă rugăm trimiteți-o pe această sau o alta, însă într'o expunere clară.

Florian Podaru. Se va publica.

Panait Holeah Călărăși. Nu suntem de vină noi. Intârzierea e din cauza poștei.

Nedeleșcu Giurgiu. Primim prea multe impresii pe care dacă le-am publica, am umple numerele numai cu ele.

Preferim schițele sau nuvelele pentru că ele interesează.

Augustin Craiova. Se va publica.

Wollmar. Intimele sunt prea personale și nu prezintă interes.

Ceres. Se publică.

G. Baiculescu. Se publică dar treptat.

N. Minculescu. Reveniți asupra vesificației, căci așa cum ne-ați trimis-o e neco-rectă.

Gh. Mihalcea, Poiana. Statul nostru prietenesc, e să pă-rășiți indeletnicirea asta.

Gheorghiu-Iași. Versurile nu sunt rele, dar nu spun nimic.

Semi S. Inainte de a publi-

ca spuneți-ne dacă Hoșul nu e o traducere?

Spartaly. Jocurile, da, gho-celul însă nu.

Sacha Lupescu. Primim cu plăcere propunerea dv. și vă mulțumim; căutați vă rugăm să nu mai fi fost tradusă.

I. Săidel. Vă rugăm repe-tați-ne cele 3 jocuri trimise in urmă, fiind pierdute.

T. N. Paulian, Craiova. Nu sunt publicabile. Abonamentul îl puteți trimite și în mărci.

Magru. Le vom publica, Darius Andreew, Iași. Poezia ce ziceți că ne-ați trimis n'am primit-o. Deslegările le-am pri-mit după ce apăruse numărul cu ele.

Niculae Burlacu. Șarada da, restul nu.

S. Semi. Vă publicăm nuvele; versurile nu.

D. G. Leonte. Versurile le pu-blicăm; „Isis" nu.

Oc. Aug. Alexandrescu. De ce nu utilizați talentul ce incontestabil aveți, într'o echiță sau nu-veță? O noapte de dragoste nu o publicăm fiindcă nu interesează.

C. Nedel. Zlotești. Reminiscen-țele sunt complex lipsite de ritm.

G. Neltu. Sonetul e corect, dar nu e de loc interesant.

Un cetitor. Aveți dreptate. O să punem in practică propuna-rea d-voastră.

Din cauza lipsei de spațiu

PRINTRE RANITI

(urmare)

se va publica in N-rul viitor.

